

Castigats per corruptes i mals companys

Cap ministre ni secretari d'estat de Rajoy ni cap responsable d'àrea de l'executiva de Pérez Rubalcaba no és valencià. Els casos de corrupció i l'eterna divisió interna en tenen la culpa, respectivament.

Cada cop que Mariano Rajoy repassa mentalment el mapa del PP, li passa com a Alfredo Pérez Rubalcaba quan pensa en el del PSOE: el País Valencià és el seu Bronx particular.

No és estrany, per tant, que ni l'un ni l'altre no hagen escollit ni un sol valencià als llocs de decisió més importants que controlen: el primer, el govern espanyol, i el segon, la comissió executiva federal socialista. Mentre l'administració estatal és integrada per tretze ministres i 24 secretaris d'estat, la direcció del PSOE inclou, a més de la secretaria general, la presidència, la vice-secretaria general i quinze secretaries executives.

Rajoy i Pérez Rubalcaba acaben de nomenar un total de 54 càrrecs, doncs, però cap no és nascut al País Valencià, territori que representa l'11% de la població estatal i que és la segona font de militants del PP –només per darrere d'Andalusia– i la tercera del PSOE, rere Andalusia i –de fa poc– Madrid.

Les persones més relacionades amb el País Valencià són el ministre d'Afers Estrangers, José Manuel García-Margallo, la vice-secretària general del PSOE, Elena Valenciano, i la secretària d'economia i ocupació socialista, Inmaculada

Rodríguez-Piñero, nats a Madrid i vinculats a València per raons diverses: els dos primers, de tipus patrimonial, com a propietaris de sengles residències a Xàbia (Marina Alta) i Altea (Marina Baixa), i la

tercera, establerta a Rocafort (Horta), hi va arribar per motius professionals, quan va obtenir una plaça de funcionària de la Generalitat. El nomenament de tots tres té relació amb l'excel·lent relació que mantenen de fa anys amb Rajoy i Rubalcaba, no pas amb cap quota territorial.

La marginació dels polítics valencians al primer i segon graons del gabinet espanyol i a l'avantguarda de l'executiva del PSOE té a veure amb els recels que desperten enllà de les fronteres pròpies. L'allau de casos de presumpta corrupció en què hi ha implicats referents autonòmics i provincials del PPCV –Gürtel,

Brugal, Emarsa, Carlos Fabra, etc.– i la divisió perenne del socialisme valencià en tenen la culpa.

Ni tan sols ha obtingut premi Esteban González Pons, el vice-secretari de comunicació del PP que va encapçalar l'oposició a José Luis Rodríguez Zapatero i que no únicament no ha estat proclamat ministre ni portaveu del PP al Congrés, sinó que al congrés de la formació [que s'iniciava a Sevilla tot just en tancar-se aquesta edició] aspirava a mantenir el lloc al si de la direcció del PP, de projecció menor ara que el seu partit mana a l'estat.

En el cas del PSPV-PSOE, l'aposta majoritària a favor de Carme Chacón al proppassat conclave federal no els ha ajudat gens. Ans al contrari, alguns dels referents que tindran molt a dir al congrés nacional que durà a terme la filial valenciana socialista a les acaballes de març a Alacant, n'han quedat exclosos per la *pureza de sang* que Rubalcaba ha volgut imprimir al seu equip de treball més immediat. De manera que Leire Pajín i Ximo Puig s'han hagut de conformar amb l'acta de diputat a la cambra baixa. En el segon cas, això sí, com a portaveu del PSOE a la comissió de Justícia.

Les úniques concessions de Rubalcaba al PSPV han estat tres vocalies a la comissió executiva, producte de l'atimització de forces al si de la federació valenciana. L'alarmista Alejandro Soler, la lermista Carmen Montón i Mayte Noguera, partidària de Francesc Romeu, hi han accedit gràcies a aquesta guerra de guerrilles permanent. En cap dels casos no controlen una de les setze àrees de què consta l'executiva del PSOE.

Tot plegat configura un escenari inèdit, atès que el pes dels valencians al si dels governs i dels dos grans partits espanyols –sobretot en el cas socialista– sempre ha estat destacat. Felipe González va fer ministres Pedro Solbes, Antoni Asunción, Vicent Albero, Joan Lerma i Carme Alborch, i va confiar la secretaria d'organització federal –el virtual *número dos* de la formació– a Ciprià Ciscar. De la seua banda, Zapatero va fer-se escortar la major part del seu mandat de dos vice-presidents del País Valencià: Solbes –nascut al Pinós (Vinalopó Mitjà)– i María Teresa Fernández de la Vega (de València), per bé que cap dels dos no s'havia significat a la política valenciana, sinó que havien desenvolupat la trajectòria política a l'àmbit estatal. A més, Zapatero va nomenar ministres Jordi Sevilla, Bernat Soria i Leire Pajín, a qui també encarregà –efímerament– la secretaria d'organització del PSOE.

José María Aznar, que governà del 2000 al 2008, únicament va convertir en ministre el castellanenc Juan Costa, els dos darrers anys de govern del PP, però va situar a l'executiu dos murcians i un madrileny escollits a les circumscripcions valencianes: Federico Trillo, Eduardo Zaplana i José María Michavila.

Madrid arrasa. L'anàlisi detallada de l'origen dels càrrecs nomenats recentment per Rajoy i Rubalcaba fa evident la supremacia dels nascuts a Madrid o que hi han fet, a la capital de l'estat, la seua base d'operacions política.

Dels 54 nomenaments, 23 són oriunds de Madrid i uns altres, que no ho són, hi estan tant o més relacionats: per exemple, Rafael Simancas –de Kehl, Alemanya–, Soraya Sáenz de Santamaría (de Valladolid), Cristóbal Montoro (Jaén), Trinidad Jiménez (Màlaga), José María Lassalle (Cantàbria), Engracia Hidalgo (Extremadura) o Jaime García-Legaz (Múrcia). Ahora, la presència de cata-

Dalt, Mariano Rajoy amb el seu govern: a la seua esquerra hi ha Alberto Ruiz-Gallardón i Soraya Sáenz de Santamaría, i a la dreta, José Manuel García-Margallo i Pedro Morenés. Darrere d'ells, Fátima Báñez, Ana Pastor, Cristóbal Montoro, Jorge Fernández Díaz, José Ignacio Wert, José Manuel Soria i –a la tercera filera– Luis de Guindos, Miguel Arias Cañete i Ana Mato. A sota, la majoria de la nova executiva del PSOE: José Antonio Griñán, Alfredo Pérez Rubalcaba, Elena Valenciano, Óscar López, Patxi López, Purificación Causapie, Inmaculada Rodríguez-Piñero, Antonio Hernando, María González Veracruz, Gaspar Zarrías, Jesús Caldera, Trinidad Jiménez, María del Mar Villafranca i Hugo Morán.

lans i balears també resulta testimonial: els únics nascuts a Catalunya són el secretari d'estat de Relacions amb les Corts, José Luis Ayllón, i el de Serveis Socials i Igualtat, Juan Manuel Moreno, que ha desenvolupat bona part de l'activitat pública a Andalusia. I l'única illenca, Isabel Borrego, la nova secretària d'estat de Turisme, arriba al departament després d'haver assessorat el govern d'Esperanza Aguirre i d'haver exercit com a regidora a Pozuelo de Alarcón, població residencial exclusiva situada al nord de la capital de l'estat.

Curiosament, el referent català més important i pràcticament l'únic que sap

parlar català entre aquests 54 càrrecs és el ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz, nascut a Valladolid però establert a Catalunya des de l'edat de tres anys. Abans de centrar-se a Catalunya, a principi dels anys 80, fou governador civil d'Astúries.

Amb tot, si prenem com a referència la província de naixement, el predomini dels madrilenys és abassegador. Són 23 dels 54, seguits, a molta distància, dels cinc castellano-llionesos (inclosos Sáenz de Santamaría i Fernández Díaz), quatre andalusos i tres murcians i manxecs. Amb dos representants hi ha Catalunya, Galícia i el País Basc, i amb un de

sol, la resta: Balears, Aragó, Navarra, Cantàbria, Astúries, Extremadura i les Canàries. Els tres restants van naixer a l'estranger. Per tant, els únics sense presència als màxims òrgans de decisió de l'estat i del PSOE són els valencians i els riojans.

Qui són? D'on provenen? A banda la vice-presidenta Sáenz de Santamaría, el titular d'Interior –Fernández Díaz–, del d'Estrangers –García-Margallo– i el d'Hisenda –Montoro–, d'on provenen la resta de ministres i els secretaris d'estat que arriben amb Mariano Rajoy?

Els ministres de Justícia, Alberto Ruiz-Gallardón; d'Economia, Luis de Guindos, i de Sanitat, Ana Mato, han nascut a Madrid i hi treballen de fa anys. El d'Educació, José Ignacio Wert, i el d'Agricultura, Miguel Arias Cañete, també són de Madrid, on han reeixit com a polítics. El segon, amb un pas previ per Andalusia i la Unió Europea.

Les ministres de Foment i de Treball són foranes, però fa temps que són polítiques a Madrid. La primera, Ana Pastor, de Cubillos del Pan (Zamora), és considerada gallega, ja que hi va passar molts anys i va esdevenir un alt càrrec de l'administració de Manuel Fraga; va establir-se a Madrid el 1999. I la segona, Fátima Báñez, de San Juan del Puerto (Huelva), va ser un càrrec intermedi del PP andalus fins que el 2000 va instal·lar-se a Madrid, on ha estat diputada.

Pedro Morenés, titular de Defensa, va naixer a Getxo (Biscaia) per qüestions familiars –el pare era militar–, però ha alternat la participació a l'empresa privada amb diversos alts càrrecs als governs estatals del PP i del PSOE. Per tant, l'únic ministre sense adscripció a Madrid és el d'Indústria, Energia i Turisme, José Manuel Soria, de les illes Canàries.

Pel que fa a les secretaries d'estat, on ja ha quedat explicitat l'origen de José Luis Ayllón, Juan Manuel Moreno i Isabel Borrego, els altres 21 són de clar predomini madrileny.

La de Comunicació, Carmen Martínez de Castro, va naixer a Veneçuela però ha exercit com a periodista de diversos mitjans madrilenys, a més d'haver assessorat Rajoy. Pedro Argüelles, secretari de Defensa; Miguel Ferre, d'Hisenda; Antonio Beteta, d'Administracions Públiques; Montserrat Gomendio, d'Edu-

El declivi de la influència valenciana al PP i el PSOE és evident. Dalt, un míting socialista a la plaça de bous de València amb la presència de Felipe González, escortat per Joan Lerma –a qui va nomenar ministre de Treball–, Ciprià Ciscar –que fou secretari d'organització del PSOE– i Carme Alborch, ex-ministra de Cultura. Al seu torn, José María Aznar va fer ministre Juan Costa –a la imatge del centre, a l'esquerra–, així com també Federico Trillo i Eduardo Zaplana, murcians escollits a les circumscripcions valencianes. A sota, José Luis Rodríguez Zapatero amb la vice-presidenta Teresa Fernández de la Vega i els ministres Bernat Soria i Leire Pajín. L'última també fou secretària d'organització del PSOE.

cació; Rafael Català, de Foment; Víctor Calvo-Sotelo, de Telecomunicacions; Federico Ramos, del Medi, i Fernando Jiménez, d'Economia, són fills de Madrid, on també han treballat sempre.

Són igualment madrilenys el diplomàtic Gonzalo de Benito –secretari d'estat d'Afers Estrangers i Cooperació– i Ignacio Ulloa, secretari d'Interior amb experiència a diversos jutjats catalans i a la UE. No són madrilenys però hi treballen de fa molt els secretaris de Justícia –Fernando Román, de Guadalajara–, la d'Ocupació –l'extremenya Engracia Hidalgo–, el de Comerç –el murcià Jaime García-Legaz–, el de Cultura –el càntabre José María Lassalle–, el d'Energia, Fernando Martí, de Cartagena, i la d'R+D+i, Carmen Vela, originària de Sigüenza (Guadalajara). Finalment, el diplomàtic Íñigo Méndez de Vigo, nascut a Tetuan i amb experiència a la UE, no és la primera vegada que fa política a Madrid.

Els tres únics secretaris d'estat que s'estrenen són el d'Iberoamèrica i també diplomàtic Jesús Gracia –de Saragossa–, el de Seguretat Social, Tomás Burgos –de Valladolid–, i la de Pressupostos, Marta Fernández Currás, ex-consellera gallega d'Alberto Núñez-Feijóo.

Set dels 17 càrrecs amb tasques executives a la direcció del PSOE impulsada per Rubalcaba també són madrilenys: el president, José Antonio Griñán; la vice-secretària, Elena Valenciano; el secretari d'organització, Óscar López; el de relacions institucionals, Antonio Hernando; el de política municipal, Gaspar Zarrías; la de Benestar Social, Soledad Pérez, i la d'Economia, Rodríguez-Piñero.

No ho són, però hi han tingut molta relació, la secretària d'Igualtat, Purificación Causapie (nascuda a Guadalajara); el d'Idees i Programes, Jesús Caldera (de Béjar, Salamanca); la de Participació, la murciana María González Veracruz; la d'Emigració, la gallega Carmela Silva; el de la UE, el navarrès Juan Moscoso, i els ja esmentats de Política Social, Trinidad Jiménez, i de Formació, Rafael Simancas.

Tan sols s'han mantingut al marge el secretari de Relacions Polítiques, el basc Patxi López; la d'Educació, l'andalusa María del Mar Vilafranca; i l'asturià Hugo Morán, de Territori i Sostenibilitat.

Victor Maceda